

i Sogneforstanderskaber næsten lige fra den Tid af, at de bleve oprettede, og har desværre ofte havt Leilighed til, at være tilstede ved Udebrande paa Landet; jeg har imidlertid altid seet, at man strax er afgaaet med Heste og Vogne, for at bringe Mandsskabet tilstede og tjene ved Slukningen; thi der behøves Befordringer til at føre Vand, naar det ikke er tilstede saa nær, at der kan dannes Kælle dertil; der behøves Vogne til at føre Stakke bort, som kunne være i betænkelig Nærhed af Bygningen; og til at føre Vjæsker og Træværk, som er udreven af Vden, og endnu ligger og ulmer, hen til et Vandsted. Jeg har meget ofte seet, at Heste og Vogne gjorde stor Tjeneste ved Brandstedet, men jeg har ingenstunde erfaret, at der er tilføiet Befordringer eller Heste Stade ved Slukningsarbejder. Jeg skal saaledes anbefale Udvalgets Fleertals Forslag som billigt og tilstrækkeligt. Hvad § 38 angaaer, skal jeg gjøre opmærksom paa, at alle de Forskjelligheder, som findes mellem den Paragraph, det hele Udvalg har foreslaaet, og den oprindelige Paragraph, indeholde ligesaa mange Lempelse, men dog saa forsigtig affatte, at der er den fornødne Sikkerhed for, at Vand kan komme tilstede. Jeg haaber derfor, at denne Paragraph maa blive antagen. — Hvad § 39 angaaer: under Afstemningspost 105, er det aabenbart, at Paragraphen ikke kan antages saaledes, som den staaer i selve Lovudkastet, thi den indeholder en aabenbar Selvmodsigselse. Der siges nemlig, at de Afgifter, der medgaae til Anskaffelse af Sprøiter m. m., blive at dække ved Paaligning paa vedkommende Beboere. Dette er Hovedbestemmelsen. Dernæst siges der, at dette skal skee saaledes, at Halvdelen udredes af Beboerne efter Formue og Leilighed, og den anden Halvdeel lignes paa Eierne. Man har imidlertid glemt, at Eierne ofte ikke ere Beboere, ikke blot, hvor der findes Leiere, men ogsaa, hvor der Fæstere. Det lader sig altsaa ikke gjøre at sige, at det Hele udredes af Beboerne, Halvdelen paa den Maade og Halvdelen af Nogle, som ofte ikke ere Beboere. Derfor har Udvalget stillet det Forslag, at Ordene: „paa vedkommende Beboere . . . efter disses Taxationsværdi“ udgaae, og istedet derfor sættes: „deels paa Eierne

og deels paa de vedkommende Beboere efter Formue og Leilighed . . .“ Man maa nu ikke skule for sig selv, at der ved denne Redaction paalægges Godsejerne en ikke ubetydelig Byrde. Det forekommer mig ogsaa i sig selv at være billigt, thi det er jo dog deres Steder, der blive truede, og som ved Slukningsredskaberne skulle reddes, og da det er Noget, der er Enhver bekendt, at Godserne stadig give større og større Indtægter, og Afgifterne ved enhver Fæstebighed næsten uden Undtagelse forhøies, forekommer det mig heller ikke, at Godsejerne kunne klage, om de maae give et forøget Bidrag til de forbedrede Indretninger for deres Gods, som den større Civilisation kræver. Men naar et Mindretal under Nr. 101 vil gaae saa vidt, at der skal bestemmes, „at Eierne uden Hensyn til de Billaar, hvorpaa Overdragelsen er skeet til Andre“, skule bære disse Byrder, forekommer det mig, at han aabenbart er gaaet altfor vidt. Thi dersom Fæstebrevet indeholdt en saadan Clausul, at Alt, hvad der efter de bestaaende eller tilkommende Love bliver at udrede til Brandvæsenet, skal udredes af Fæsteren, vilde det dog være et aabenbart Contraktbrud, om vi her ved Lov vilde sige: Det skal ikke udredes af Fæsteren. Muligviis vil han paaberaabe sig, at en saadan extraordinair Bestemmelse blev indsat i Krigsstatloven; men da vare vi i en Krigstilstand, som gjorde extraordinaire Bestemmelser nødvendige; nu ere vi ikke i en saadan extraordinair Tilstand; han vil maastee paaberaabe sig, at Hartfornegaliseringsloven bestemmer, at Jorpagtere ikke skule udrede den forøgede Skat, som blev lagt paa Hovedgaardene, da de fra privilegerede bleve uprivilegerede, hvilket Udtryk der i Brugscontracten saa end var sat. Men her fandt noget Særegent Sted; thi vel havde Jorpagterne forpligtet sig til at udrede alle forhøiede Skatter, men det var som Jorpagtere af en privilegeret Hovedgaard, og naar den nu gik over til at blive uprivilegeret, forstod det sig selv, at de særegne heraf følgende Forhøielser ikke kunde paalægges dem, men derimod den Eier, som fik en Erstatning for de forøgede Skattebidrag, han her efter skulde hde af sin Hovedgaard. Ingen af disse Grunde vil derfor kunne hjælpe her.